

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 38.

Sjette Sæssion.

42de Møde.

Løverdagen den 24de Februar.

(Fort.)

Lehmann: Jeg behøver ikke at gjøre den ærede Forsamling opmærksom paa, at efter denne Sags særegne Stilling er hvilkensomhelst Forandring i den foreliggende Beslutning det samme som en Forkastelse af det Hele, og det hvad enten den bestaaer blot i Udeladelsen af hvilkensomhelst større eller mindre, vigtig eller uvigtig, Pasfus i den engang vedtagne Beslutning, eller den bestaaer i at indføre noget Nyt ved Hjælp af Vædringsforslag. Jeg kan altsaa ikke ganske forstaae min ærede Væns Betænkelse ved at stemme imod det Hele, naar han ikke har Betænkelse ved at stemme imod en enkelt Deel, hvis Forkastelse vilde være det Samme som en Forkastelse af det Hele. Jeg kan overmaade vel forstaae, at der kan være meget alvorlige og respectable Betænkelse ved at gaae ind paa hele denne Stilling; men jeg kan ikke forstaae, at man i den Henseende kan gjøre nogen Forskjel mellem Delene og det Hele. Jeg skal forøvrigt bemærke, at jeg for mit Vedkommende betragter dette vigtige Lovforslags Vedtagelse af denne Forsamling mere som en Formsig. Det er i Grundloven foreskrevet, at det skal gjennemgaae 3 Behandlinger og 3 Gange ordlydende vedtages, forinden det kan erholde Lovkraft, og det er saaledes efter min Overbeviisning nærmest den første og den sidste Behandling, med Hensyn til hvilken Tingene have, om jeg saa tør sige, frie Hænder, hvilket jeg ikke troer, de for Dieblisset have. Jeg har ikke i sin Tid deltaget i de Forhandlinger, der sandt Sted om dette Lovforslag; men jeg anseer mig ligesuldt, ved

at være indtraadt i Rigsdagen for bunden ved den Stilling, som Rigsdagen, har indtaget, selv affeet fra, at jeg ikke skjønner reitere, end at jeg ved at give min Stemme til den Adresse, hvormed den forrige Sæssion sluttede, om ikke med udtryffelige Ord, saa dog i Aand og Sandhed og efter den virkelige Mening er indgaaet ogsaa i denne Forpligtelse. Det vil erindres, at det er det Lovforslag, der i sin Tid er blevet udarbejdet af Rigsdagen selv, og, uagtet Jingen søler dybere end jeg, i hvilken Grad det bærer Præget af det Tryk, hvorunder det blev til, troer jeg ikke, at vi paa det nuværende Stadium kunne friggjøre os for Consequenterne af denne Situation, uden at gjøre os skyldige i det, vi med saa stor Kraft og saa megen Føie have bebrejdet Andre, og som jeg vil udtrykke med det vedtagne lille Ord, at vi derved vilde vække stor Tvivl om vor politiske Paalidelighed. Denne Stilling af Grundlovsforslaget er nemlig en aldeles integrerende Deel af det Grundlag, hvorpaa Rigsdagen opstillede sine Fordringer for Grundlovsforandringerne, og den er ligeledes et aldeles væsentligt Element af det Grundlag, hvorpaa den nærværende Regjering har dannet sig; denne har accepteret selve Rigsdagens Paaastand, og om end denne Paaastand var draget ned til det mindst Mulige, om Mange, maastee kun med blødende Hjerte, have givet deres Stemme dertil, skjønner jeg dog ikke Andet end, at vi maae staae ved vort Ord. Ganste anderledes forholder det sig ved Sagens tredje Behandling, naar det Dieblis kommer, da det skal afgjøres, om Forandringerne skulle træde i Kraft, træde ind i Virkeligheden, da antager jeg, at Rigsdagen har fuldkommen frie Hænder, og ligesaa vist som jeg anseer mig for bunden ved, hvad der er skeet, ligesaa